

סימישטה

(Sajmiste). מגרש תערוכות בעיר זמלין (Zemun, Semlin) שהיה מחנה מעצר ליהודי סרביה לפני רציחתם במשאות גז באביב 1942. בסתיו 1941 נרצחו רוב הגברים היהודים והצוענים בסרביה. הרצח נעשה בידי כיתות-ירי של הורמכט, כדרך הנוחה ביותר למילוי המיכסה של 100 הרוגים על כול חייל גרמני שיהרגו הפרטיזנים, שתהיה גם אמצעי ל'פתרון בעיית היהודים' ואולם, הורמכט לא הוציא להורג נשים וילדים, והם נכלאו אפוא בס' עד שאפשר יהיה לשלחם ל'מחנה קליטה במזרח'. הבייתנים הגדולים נעדרי החימום בס' הוסבו לצריפי קסרקטין באמצעות התקנת פיגומי עץ רבי קומות, ודרכם נאלצו האסירים לזחול על ארבע. ב-8 בדצמבר 1941 החל מעצרם של כול היהודים והצוענים הנותרים בסרביה, מרביתם נשים וילדים ומיעוטם גברים.

באביב 1942 שוחררו העצירים הצוענים, ואולם, היהודים לא 'נשלחו למזרח', כפי שתוכנן לפני-כן. השלטונות הגרמניים התלוננו בלי הרף על כך שברלין אינה מסייעת להם בהעברת יהודי סרביה. בראשית מרס הגיעה משאית גז מגרמניה כדי לאפשר לשלטונות בסרביה לרצוח את היהודים בכוחות עצמם במקום. בתשעת השבועות שבין ראשית מרס לראשית מאי הוטענו היהודים העצורים בס' לתוך המשאית, בתואנה של העברה למקום אחר, ונרצחו בגז אגב נסיעה בחוצות בלגרד. הם נקברו באבאלה (Avala) מדרום לעיר. כ-7,500 יהודים נספו בס' מהם 6,280 במשאית הגז והשאר ברעב ובתנאים הקשים.

אחרי שנרצחו כול היהודים הובאו למחנה אסירים מדיניים. ב-1943 התלונן מיופה-הכוח של משרד החוץ הגרמני בבלקנים הרמן נויבכר על כך שקיומו המתמשך של המחנה 'מול עיניהם של תושבי בלגרד הוא בלתי נסבל מבחינה פוליטית מחמת רגשות הציבור'. ואולם, למרות המחאות נשאר המחנה על כנו והיה מקום מעצר לאסירים מדיניים כול תקופת הכיבוש הגרמני. סך כול הנספים במחנה היה 47,000.